

[Statsministeren.]

ministeriet, hvor han oppebar kontorchef-løn, men dette ændrer intet ved det forhold, at der i realiteten var tale om en nedplacering af ham. Han fik den løn, som normalt tilkommer en tjenestemand på posten som handelsrådgiver i Bonn i hans alders- og lønningssklasse.

Jeg vil gerne hermed have gjort det klart for det høje ting, at det er en misforståelse, at Blechingbergs udsendelse til Bonn var en ophøjelse. Den var det modsatte. At dispositionen også af ham selv blev opfattet således, fremgår af hans reaktion på direktørens meddelelse til ham om den trufne beslutning. Han kunne ikke fatte, at ministeriet kunne tænke sig at ydmyge ham med en sådan udsendelse til en lavere post end den, han beklædte hjemme i ministeriet, han, som følte sig kvalificeret til og gik og ventede på en selvstændig chefspost. Først efter nogle dages forløb og efter at en af hans kolleger i ministeriet havde talt med hans hustru, accepterede han udsendelsen til Bonn.

Det er også en misforståelse, at stillingen som handelsrådgiver var ny og blev oprettet med særligt henblik på Blechingberg. Fra Bonnrepræsentationens oprettelse i 1950 til 1954 var der to ambassaderåder i Bonn, en for politiske og en for økonomiske sager. Fra 1954 til 1956 søgte man at klare sig alene med den politiske ambassaderåd, men udviklingen, derunder ikke mindst af fællesmarkedsplanerne, gjorde det nødvendigt at vende tilbage til den tidligere ordning, og nødvendigheden af på ny at sende en økonomisk ambassaderåd til Bonn forelå og var drøftet, allerede før der blev tale om at besætte stillingen med Blechingberg.

Man har villet klassificere posten i Bonn som en særlig farlig eller risikabel post i henseende til mulighederne for at blive offer for spionagevirksomhed fra andre landes side. Dette kan der være delte meninger om. Spionage drives overalt, og risikoen for at blive offer derfor hænger ikke fortrinsvis sammen med stedet. København kunne vel for ham være et lige så farligt sted som Bonn.

Medens jeg er ved dette spørgsmål, vil jeg gerne tilføje et par ord om et forhold, som fra man forskellig side har beskæftiget sig

med, nemlig hvorledes ambassaden i Bonn fik den mistanke til Blechingberg, der førte til hans pågribelse. Udenrigsministeriet har endnu ikke modtaget udskrift af retsforhandlingerne, så det vides ikke helt nøjagtigt, hvorledes forklaringen om spørgsmålet er faldet i retten. Det vides imidlertid, at mistanken i første række opstod, fordi han pludselig interesserede sig for hemmelige akter uden for sit sædvanlige sagsområde.

Placeringen af en mand, som har uorden i sin privatøkonomi, er givetvis et ømtåligt spørgsmål. Der må inden for statens administration stilles store krav til styrelsescheferne i denne henseende. Enhver tænkelig risiko bør så vidt muligt undgås. Der forelå i Blechingbergs tilfælde mulighed for risiko i to henseender, nemlig dels for manglende samvittighedsfuldhed i sagernes tjenstlige ekspedition, dels for upålidelighed i pengesager. Begge disse forhold, hvoraf det sidstnævnte var det vigtigste, var overvejet, og ved udsendelsen til Bonn mente udenrigsministeriet at have garderet sig bedst muligt i begge de nævnte henseender. Blechingbergs arbejdsområde blev mindre i Bonn, end det havde været i København. Det ville være vanskeligere for ham på et i forhold til udenrigsministeriet langt mindre arbejdssted at gøre sig skyldig i ekspeditions-mæssige forsømmelser, uden at det hurtigt blev åbenbart for embedets chef. Risikoen for, at han skulle forgribe sig på statens midler, var i Bonn i lige så høj grad udelukket, som den var ved hans placering som assisterende afdelingschef i udenrigsministeriet. Han var afskåret fra at have noget som helst med ambassadens kasse at gøre, og der forelå overhovedet ikke mulighed for, at han kunne misbruge statens midler til egen fordel.

Man kan herefter spørge, om ministeriet ikke nærede nogen mistanke til Blechingbergs pålidelighed i national henseende. Det var jo her, det brast for ham. Hvad enten nu hans forræderiske virksomhed blev øvet for vindings skyld eller ej, er det efter hans afsløring klart, at han manglede de fornødne hæmninger til at modstå det tryk, han bukkede under for. Burde ministeriet have forudset dette og regnet også med denne risiko? En ting er imidler-